

Nu este ușor să fii pastor în Biserica Laodicea

15 iunie 2009

Gili Cârstea

Eu recunosc faptul că nu este ușor să fii pastor în Biserica Laodicea; și că nu este deloc ușor să fii pastor în Biserica Laodicea atunci când Dumnezeu încearcă să-Și trezească poporul; și că nu este chiar deloc ușor să fii pastor în Biserica Laodicea atunci când Dumnezeu încearcă să-Și trezească poporul, și o face „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești.”

De aceea vreau să spun acum, cât de clar se va putea, că frații noștri din corpul pastoral au dreptul să se bucure de toată compasiunea, ajutorul și rugăciunile noastre fierbinți. Ei se află în acest moment sub cel mai diabolic atac al vrăjmașului și, cu toate că operațiunea s-a repetat mereu în istoria sacră, ei nu par conștienți de acest lucru.

Se întâmplă un fenomen greu de explicat, dar pe care îl regăsim peste tot în Scriptură: De ce oare aproape totdeauna, în momentele de criză ale istoriei sacre, liderii bisericii oficiale au fost găsiți de partea greșită a baricadei? De ce a trebuit să fie menționată în dreptul lor, iar și iar, evaluarea de neînviat: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore”?

Dacă analizăm traiectoria poporului lui Dumnezeu, de la ieșirea din Egipt și până astăzi, este greu să evităm sentimentul că marea controversă s-a desfășurat mai mult între Dumnezeu și conducătorii poporului Său, decât între Hristos și Satana. Iată o scurtă trecere în revistă a acestei situații deplorabile:

Experiența pustiei

De multe ori se face greșeala de a se considera că Moise a fost conducătorul bisericii din pustie. Este greșit. Moise a fost proorocul prin care Dumnezeu dorea să călăuzească acel popor; conducătorii erau alții, anume „adunarea poporului,” „dintre fruntașii adunării,” toți „oameni cu nume” (Num 16:2). Există o adunare națională, în care erau membri oameni de frunte ai celor 12 triburi ale lui Israel. Ei au fost cei care au cerut lui Moise să se trimită spioni în Canaan; ei s-au răsculat împotriva lui Moise, având în frunte pe Core, Datan și Abiram. Cereau demisia lui Moise și Aron, și întoarcerea imediată în Egipt.

Poporul li s-a alăturat în această revoltă, ceea ce arată că munca de partid funcționa chiar pe vremea aceea. Abia când protecția divină s-a retras au văzut ei ce înseamnă să pleci urechea la soluțiile adunării poporului, în clară contradicție cu planul și călăuzirea divină.

Primii ani în Canaan

Aceiași oameni cu nume, din adunarea poporului (1 Sam 8:4), doreau să fie „ca neamurile,” pentru binele națiunii. Ce țară este aceea condusă de un profet? „Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile” (8:5). Acest moment al istoriei sacre, deși redat pe scurt aici, este de o gravitate fără precedent. El a marcat toată istoria ulterioară a poporului ales. Au mers pe drumul conflictului și rebeliunii până când spiritul care a cerut un împărat în locul lui Dumnezeu și-a descoperit adevăratele intenții în răstignirea lui Isus Hristos. Din acel moment, autoritatea a trecut în mâinile oamenilor și nu s-a mai întors niciodată în mâna lui Dumnezeu, în ciuda scurtelor și glorioaselor momente de pocăință și redeșteptare autentică.

Ahab și Izabela

Sub domnia lor, poporul lui Dumnezeu a ajuns în cea mai neagră apostazie posibilă, confundându-l pe Dumnezeu cu Baal, iar instrumentele au fost din nou clasa academică și preoția, corpul pastoral. A trebuit să vină un laic „neșcolit și controversat” spre a pune lucrurile în perspectiva corectă. Dar nu, să nu credeți că a convins pe cineva prin declarații sau predici. Frații erau dincolo de acest gen de abordare. Doar o secetă de trei ani și jumătate a reușit să adune conducerea bisericii pe Carmel, la o confruntare directă cu Ilie, dușmanul bisericii. Demonstrația a fost glorioasă, dar nu a durat prea mult, cu un împărat condiționat de obsesia lui de a face din Israel „capul și nu coada” printre națiunile pământului, și cu viitoarea clasă preotească educată în seminar de profetii lui Baal. Timpul a dovedit că, atunci când se sprijină pe înțelepciunea și spiritualitatea teologilor națiunii, împăratul își pierde viața (1 Regi 22:6-35).

Ieremia și iminenta invazie babiloniană

Sutele de ani de apostazie, mai mult sau mai puțin subtilă, au ajuns să dea roadele firești: Protecția divină a fost alungată, iar cohortele din slujba stăpânitorului acestei lumi abia așteptau să treacă prin ascuțișul săbiei acel mic popor care odată sfidase regula acestei lumi, încercând să „locuiască deoparte” și să „nu facă parte dintre neamuri.”

În acest moment de mare pericol, Dumnezeu a trimis pe Ieremia la ei, să facă un ultim apel la conștiința lor oarbă față de realitățile spirituale în care se găseau. Fără rezultat. Pentru ei, totul era bine în Israel, iar Domnul era prezent în tabără, lucrând după ordinea firească a lucrurilor.

Acesta era momentul când aveau cel mai mult nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Curând urmau să fie măcelăriți și lăsați fără patrie. Ieremia chema la pocăință denominațională, pentru vina obștească de a-L părăsi pe Hristos în

favoarea lui Baal. Dar ei nu au dorit să audă. Erau scârbiți de realitatea deformată pe care o zugrăvea Ieremia, ferm convinși că Dumnezeu nu-Și părăsește poporul în momente de criză.

Este adevărat că Dumnezeu nu-Și părăsește poporul în momente de criză. Ceea ce nu știau ei era că poporul Îl părăsise pe Domnul de ani nenumărați, și că se aflau sub autoritatea unui alt conducător. De aceea au tăiat cu briceagul cartea lui Ieremia și au aruncat-o în foc.

Generațiile următoare

Același tipar s-a repetat aproape fără excepție de atunci încolo. Sinedriul a ales aceeași abordare lipsită de responsabilitate, trezindu-se că luptă împotriva lui Dumnezeu, motivați de cea mai profundă devoțiune pentru cauza Sa.

La fel au procedat liderii bisericii vremii lui Luther, ca și conducătorii bisericii Filadelfia, atunci când Dumnezeu a trimis lumină despre sanctuar, în 1844.

Aceași abordare a fost preferată și de frații noștri în 1888. Ferm convinși că ei apără vechile hotare, că păzesc biserica de o nouă și ciudată „lucrare de inovație și dezintegrare,” s-au așezat împotriva Duhului Sfânt chiar atunci când Dumnezeu pregătea ultima demonstrație despre puterea evangheliei. Sosise la ei „începutul” luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul,” iar ei făceau tot ce le stătea în putere spre a împiedica dezvoltarea aceluia început. Din nou evaluarea cerului a fost: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore,” iar rezultatul concret este sub ochii noștri, adică 120 de ani de învârtit inutil în pustia păcatului.

În prezent, lumina slavei „celuilalt înger” a început să se reverse peste poporul lui Dumnezeu, și ce observăm? Aceeași teamă, reținere, nesiguranță, mânie, revoltă, împotrivire și acțiune deschisă împotriva lui Hristos ca și în generațiile trecute. Cei de la care ne așteptam să prindă inspirația cerească, și să știe că Dumnezeu nu a lucrat niciodată după ordinea firească a lucrurilor, sunt din nou campioni la proba noastră preferată: Interceptarea luminii înainte ca ea să ajungă la popor.

Nu doresc să acuz pe nimeni. În locul lor, oricine ar fi făcut la fel. Dar de ce se întâmplă așa? Și de ce nu observăm că așa s-a întâmplat mereu în istorie?

Aceași întrebare fără răspuns își punea și sora White, confruntată cu această situație năucitoare:

„Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca să nu ajungă la popor?... Când Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină la noi, și nimeni să nu închidă ușa, sau să acopere lumina. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare ale luminii să strălucească în inima și mintea voastră. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănitului să intre” (The 1888 EGW Materials, 541).

Eu recunosc că nu este ușor să fii pastor în Biserica Laodicea... mai ales când Dumnezeu începe să lucreze din nou „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor.” Inima mea este alături de frații mei, în cumplita încercare prin care trec chiar în aceste momente.
